22/02/2023

8η Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Νέας Σμύρνης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Νέας Σμύρνης

Η όγδοη και τελευταία Ιερατική Σύναξη των κληρικών της Ιεράς Μητροπόλεως Νέας Σμύρνης πραγματοποιήθηκε εκ μεταθέσεως το απόγευμα της Δευτέρας 20 Φεβρουαρίου 2023 στην αίθουσα του Ιερού Ιδρυματικού Ναού του Αγίου Ανδρέου Νέας Σμύρνης.

Ομιλητής ήταν ο **Αιδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος π. Κωνσταντίνος Παπαθανασίου, Εφημέριος του Ιερού Ναού Κοιμήσεως Θεοτόκου (Παναγίτσα) Παλαιού Φαλήρου**, ο οποίος παρουσίασε το βιβλίο του **μακαριστού Μητροπολίτου Σηλυβρίας Αιμιλιανού Τιμιάδη**, **«Ιερεύς, ενορία και ανανέωση: Σύγχρονες ποιμαντικές προκλήσεις**

» (εκδ. Ι. Μητροπόλεως Καλαβρύτων και Αιγιαλείας).

Αρχικά ο ομιλητής ευχαρίστησε τον Σεβασμιώτατο για τη δυνατότητα παρουσίασης του έργου, διότι αν και έχουν περάσει αρκετά έτη από τότε που κυκλοφορήθηκε στην ελληνική γλώσσα, αυτό παραμένει ως μια δεξαμενή σκέψης για τα θέματα που πραγματεύεται, λόγω της ενδιαφέρουσας και πολυπρισματικής θέασης αυτών. Η έκδοση διαρθρώνεται σε τρία μέρη: Πρώτο: Ιερέας και ενορία, εστιάζοντας κυρίως στον ιερέα· δεύτερο: Η **Εκκλησία** εναντίον του σύγχρονου τρόπου ζωής, επικεντρώνοντας την προσοχή του στην **Εκκλησία** – ενορία· και τρίτο: Ενορία, ιερωσύνη και ανανέωση, δίνοντας έμφαση στο πλέον ουσιώδες, που είναι η σωτηρία των πιστών και η προοπτική της στο μέλλον, που το αποκαλεί ανανέωση.

Κατόπιν ο **π. Κωνσταντίνος** τόνισε ότι ο ιερέας δεν επιτρέπεται να αποδεχθεί απλά την τελματώδη κατάσταση, ούτε να παραδώσει τα όπλα μπροστά στην πνευματική ακαμψία. Οφείλει να διεγείρει τις υπνώττουσες συνειδήσεις εκείνων που ζούν σε αυτοαιχμαλωσία, με αλυσίδες που έφτιαξαν οι ίδιοι. Να επισκέπτεται εκείνους που έχουν αποξενωθεί, που ζούν στο περιθώριο μάλλον παρά στο κέντρο του εκκλησιαστικού βίου. Πιο συγκεκριμένα, υφίσταται αλληλεπίδραση ανάμεσα στον λειτουργό και στο λειτούργημά του, δηλ. τον ποιμένα και το ποίμνιό του. «Ο ποιμένας πρέπει πρώτα να γίνει και μετά να πράξει»! Το παράδειγμα και η ζώσα

πίστη του είναι οι πιο εύγλωττες και πειστικές εγγυήσεις μιάς καρποφόρου ποιμαντικής δραστηριότητας. Όσο πιο εκκοσμικευμένη είναι η εποχή μας, τόσο περισσότερο απαιτεί κληρικούς με βαθιά πνευματικότητα· επιπρόσθετα, απαιτείται να είναι υπομονετικοί, συνετοί, σοφοί, ανιδιοτελείς, αυθεντικοί και συνεπείς.

Όσον αφορά στην ανανέωση που χρειαζόμαστε, αυτή συνιστά μια προσπάθεια επανενεργοποίησης της ενορίας, με τον ιερέα να ξεπερνά την προκείμενη παγίδα· δηλ. επικεντρώνοντας την προσοχή του στη βελτίωση του ποιμνίου του, ο ίδιος να αμελεί τις δικές του πνευματικές ελλείψεις, να ξεχνά να ανανεώσει τον εαυτό του. Τονίζεται με έμφαση ότι ο ιερέας πρέπει να κρατάει μια ισορροπία ανάμεσα στην ετεροσωτηρία και την αυτοσωτηρία. Ο υπέρμετρος ιερατικός ακτιβισμός είναι σε βάρος του εσωτερικού βίου· αλλά και μια εσωστρεφής και εγωκεντρική ευσέβεια του ιερέα οδηγεί σε παραμέληση του ποιμνίου.

Επεσήμανε ο ομιλητής τα εξής: (α) Δεν πρέπει να υποτιμούμε τη νοημοσύνη του εκκλησιάσματος, που αντιλαμβάνεται την κακή ποιότητα του κηρύγματος, όταν αυτό είναι φτωχό, ρηχό και αξιοθρήνητο· (β) Να αποφεύγουμε να υπερεκτιμούμε τις ικανότητές μας, να αποκτούμε υπέρμετρη αυτοπεποίθηση και να οδηγούμαστε σε αλαζονεία, έπαρση και ασέβεια προς το καθήκον μας· (γ) Συχνά εξαπατούμε τους ανθρώπους χρησιμοποιώντας κοινωνικό-πολιτιστικές δραστηριότητες για να κρύψουμε την κενότητά μας· (δ) Με τον καιρό δέον να μη χαθεί ή μειωθεί ο αρχικός ενθουσιασμός και το δέος που νιώσαμε κατά την πρώτη περίοδο της ιερωσύνης μας· (ε) Τέλος, ο χρυσός κανόνας είναι το «προτού αναλάβουμε δράση, πρέπει οι ίδιοι να γίνουμε ο,τι επιθυμούμε να γίνουν οι άλλοι».

Σε άλλο σημείο ο **π. Κωνσταντίνος** ανέφερε ότι κεντρικό σημείο της σκέψης του συγγραφέα αποτελεί η διαπίστωση ότι το να είναι κανείς Χριστιανός δεν συνιστά μια στάσιμη και αδρανή υπαρξιακή κατάσταση, αλλά απαιτεί επιτακτικά πνευματική πρόοδο και ανέλιξη. Διότι στη φύση, ο,τι δεν αναπτύσσεται, είναι καταδικασμένο να σαπίσει. Σήμερα βλέπουμε ότι χιλιάδες ψυχές δίπλα μας υποφέρουν από έλλειψη φιλίας, ανθρώπινης επικοινωνίας και του ελπιδοφόρου μηνύματος του Ευαγγελίου. Άρα, το διακριτικό γνώρισμα του πιστού που αγαπά τον Ιησού Χριστό είναι η έμπρακτη επίδειξη ζήλου για τη σωτηρία του συνανθρώπου του.

Ο ομιλητής έκλεισε την παρουσίασή του λέγοντας ότι ο μακαριστός ιεράρχης και σοφός συγγραφέας μέσα από τα αγιογραφικά κείμενα της **Παλαιάς** και της **Καινής Διαθήκης**, από τις πατερικές πηγές –τόσο ελληνικές όσο και λατινικές, από τον πλούτο της ευρύτατης και πολυεπίπεδης παιδείας του, μας άφησε ένα magnum opus για τον ιερέα, την ενορία και την ανανέωσή της με βαθύ εκκλησιολογικό υπόβαθρο, στο οποίο διαπιστώνεται ενίοτε ότι αγνοούμε –πρώτα οι ιερείς και κατόπιν οι λαικοί– ποίας παραδόσεως είμαστε φορείς και ποίων νέων δυνατοτήτων έχει προοπτική να εξακτινωθεί το έργο της ενορίας στον σύγχρονο κόσμο.